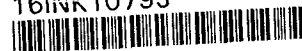

Aan
De Raad van de gemeente Hellendoorn
Postbus 200
7440AE Nijverdal

GEMEENTE HELLENDOORN	
Behand.:	
18 AUG 2016	
A / B Stuk	Trefw.:
Werkpr.:	
Kopie aan:	
Archief D / N. reeks / V / Vertr.:	

16INK10793

Datum	Bijlage(n)
10-08-2016	--
Mijn kenmerk	Uw kenmerk
--	--
Onderwerp	
Onbehoorlijk bestuur van de gemeente Hellendoorn	

Geachte Raad van de gemeente Hellendoorn,

Met deze brief richt ik mij tot u als volksvertegenwoordiger en beleidsverantwoordelijke van de gemeente Hellendoorn, omdat naar mijn beleving de gemeente Hellendoorn zich als bestuursorgaan schuldig heeft gemaakt aan onbehoorlijk bestuur ten aanzien van haar gevoerde beleid inzake de invoering van de nieuwe Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo) 2015, hetgeen ik hieronder zal toelichten.

Ik lijd aan progressieve Multiple Sclerose (MS) met een hoge graad van invaliditeit. In verband hiermee was aan mij bij besluit van 7 juni 2013, van 1 mei 2013 tot en met 30 april 2018, voor 6 uur per week hulp bij het huishouden categorie 1 toegekend. Vervolgens werd op 19 januari 2015 een besluit van Burgemeester en Wethouders van Hellendoorn afgegeven, waarin dit besluit met ingang van 19 april 2015 werd ingetrokken en aan mij, ingaande 20 april 2015, huishoudelijke ondersteuning in de vorm van een basispakket werd toegekend tot en met 30 april 2018. Volgens dit basispakket was nu het resultaat het uitgangspunt en niet meer de gewerkte uren, hetgeen in de praktijk neerkwam op een maatwerkvoorziening van 2 uur huishoudelijke ondersteuning per week.

Voorafgaand en richting gevend aan dit besluit was het raadsvoorstel d.d. 27 mei 2014. Uit dit voorstel blijkt zonneklaar dat het financiële kader het uitgangspunt is geweest voor het beleid met betrekking tot hulp bij het huishouden in 2015. Deze kaders werden mij en mijn man (mijn mantelzorger) nogmaals duidelijk kenbaar gemaakt door de gemeentelijke Wmo-consulente in het "keukentafelgesprek" van 4 december 2014. Zo werd ons verteld dat de normtijden van de huishoudelijke taken versoerd zouden worden om daarmee de kosten voor de huishoudelijke ondersteuning te beperken. Als voornaamste reden voor deze wijzigingen werd de door het Rijk opgelegde korting op het budget voor de huishoudelijke ondersteuning genoemd. Voor de gemeente Hellendoorn betekende dit een korting van 25%. Het gesprek was slechts een eenzijdig proces, waarin het gestelde financiële kader centraal stond en niet mijn specifieke ondersteuningsbehoefte. Niets in dit gesprek wees op een deugdelijk objectief en onafhankelijk onderzoek naar de tijd die nodig is voor een schoon en leefbaar huis. Verder werd van dit gesprek geen schriftelijk verslag ontvangen.

Tegen het genoemde besluit van 19 januari 2015 werd door mij op 15 februari 2015 bezwaar gemaakt, omdat het besluit voor mij een significante teruggang in het aantal uren huishoudelijke ondersteuning betekende. In mijn bezwaarschrift heb ik aangegeven dat ik aan MS lijd, dat mijn ziekte een secundaire progressieve vorm heeft aangenomen en dat ik ben aangewezen op een rolstoel en een tillift voor de transfers. Voorts heb ik aangegeven dat mijn fijne motoriek is aangetast, waardoor ik als rechtshandige uitsluitend beschik over een verstoorde linkerhandfunctie en dat ik daarnaast lijd aan onder meer spasmen, spraakproblemen, cognitieve-, coördinatie- en gevoelsstoornissen. Verder heb ik aangegeven dat gelet op het ziekteverloop mijn hulpvraag blijvend is en alleen maar verder zal toenemen. Tevens heb ik (onder meer) aangevoerd dat het besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek en heb ik gewezen op het feit dat mijn echtgenoot meer mantelzorgtaken verricht dan door de gemeente in aanmerking is genomen. Tot slot heb ik aangegeven

dat niet duidelijk wordt wat onder het resultaat (het beschikken over een leefbaar huishouden) moet worden verstaan en waarop een en ander is gebaseerd.

Per brief van 8 april 2015 ontving ik een uitnodiging voor de hoorzitting van de commissie bezwaarschriften sociaal domein op 23 april 2015. Bij deze uitnodiging zat een verweer van de gemeente en een heronderzoekverslag huishoudelijke ondersteuning van het cluster samenleving, team werk en zorg. Volgens dit verslag had er op 27 november 2014 een dossieronderzoek en op 4 en 16 december 2014 een huisbezoek ("keukentafelgesprek") plaats gevonden. Opvallend was dat dit verslag was opgemaakt na 19 januari 2015, de dag waarop het besluit was gedagtekend. Zo staat er in het verslag de zin: "In de beschikking vermelden dat op 20 januari 2015 opdracht is gegeven aan de thuiszorgleverancier voor het inzetten van huishoudelijke ondersteuning." Verder vind ik het bijzonder dat ondanks dat mijn MS ziekte een secundair progressieve vorm heeft aangenomen, ik volgens dit heronderzoekverslag opeens fysiek meer zou kunnen dan tijdens het vorige onderzoek. Mijn man geksheerde dan ook: "Bij het volgende heronderzoek kun je weer lopen".

Tijdens de hoorzitting van de commissie bezwaarschriften werd door mijn dochter een lijst met punten opgesomd, waarop volgens haar het onderzoeksrapport tekort schoot. Toen ze ongeveer halverwege was vroeg de commissievoorzitter of zij nog veel van dit soort punten had, want daar hadden ze eigenlijk geen tijd voor. Onder deze druk werd daarop onze inbreng ingekort.

Daarop gaf de jurist van de gemeente onder andere aan dat:

- ik eerder zelf om de heronderzoeksrapportage had kunnen vragen;
- tegenwoordig wel altijd de rapportage direct aan de burger wordt toegezonden;
- eerder ageren tegen deze rapportage niet van invloed zou zijn geweest zijn op het besluit;
- Solace ervoor moet zorgen dat de zorg, die nodig is in een specifieke situatie, ook wordt geleverd;
- het voor de hand ligt dat Solace binnenkort in gesprek gaat over hoe ze het resultaat willen bereiken;
- er verschillende ideeën zijn over het resultaat betreffende de huishoudelijke taken;
- de burger zelf met de zorgaanbieder moet overleggen als het resultaat niet wordt behaald;
- de zorgaanbieder beslist of er een zorgplan komt, op basis waarvan het resultaat kan worden getoetst;
- wanneer een belanghebbende meer wil, deze de mogelijkheid heeft om extra uren hulp in te kopen.

Tijdens de zitting werd van mijn kant een schema van Solace overhandigd met normtijden voor diverse huishoudelijke werkzaamheden. Dit schema had ik desgevraagd van mijn hulp gekregen. Voorts gaf ik aan dat ik in mijn specifieke situatie dit schema irreëel vond.

Uiteindelijk stelde de commissievoorzitter dat Solace met een zorgplan moest komen en stelde voor het advies drie weken op te schorten. Na die termijn zou blijken of er naar tevredenheid iets uit het gesprek met Solace was gekomen. De commissie zou dan bepalen hoe het verdere verloop van de procedure zou zijn.

Aan het eind van de zitting werd op de gang nog nagepraat met de vertegenwoordigers van de gemeente. Daar werd van mijn kant aangegeven, dat ik liever een oplossing zag dan een gerechtelijke procedure. Deze in steek werd van gemeentezijde onderstreept, zo werd beloofd dat ze hiertoe met mijn man contact zouden opnemen.

Kennelijk naar aanleiding van de hoorzitting toonde onze huishoudelijke hulp ons twee werkdagen later, op dinsdagmorgen 28 april 2015, een door Solace opgesteld 'ondersteuningsplan leefbaar huis' met het verzoek dit te ondertekenen. In dit formulier had de thuiszorgorganisatie de te leveren huishoudelijke taken beschreven. Omdat dit formulier zonder enig voorafgaand overleg of onderzoek was opgesteld en het te behalen resultaat niet met ons was afgestemd, hebben mijn man noch ik dit formulier ondertekend.

Daarop heeft mijn man meerdere keren overleg gehad met de zorgmanager van Solace. Pas na uitdrukkelijk aandringen en nadat ze de situatie had besproken met de directie van Solace, bleek ze op 6 mei 2015 bereid onze thuissituatie te bekijken. Bij ons thuis vertelde ze dat we in de top vijf van schrijvende gevallen stonden. Ze onderkende dat er in onze situatie extra uren huishoudelijke hulp noodzakelijk waren om het met de gemeente afgesproken resultaat te behalen. Als mogelijkheid zag zij de kortingsregeling huishoudelijke hulp toelage (HHT), echter daarbij gaf ze aan dat het maximum van 30 HHT-uren te krap was. Dit zouden volgens haar minstens 60 HHT-uren moeten zijn. Zij stelde voor dat ze de gemeente ging verzoeken aan mij de inkoop van 60 HHT-uren toe te kennen. Daarbij stelde zij dat in het geval deze extra uren niet werden toegekend en Solace voor deze uren moest opdraaien, ze de tent wel kon sluiten. Hierop is door mijn man aangegeven, dat wij dit slechts zagen als een tijdelijke noodoplossing en dat wij evenmin in staat waren financieel op te draaien voor de ontbrekende uren die Solace nodig achtte om het met de gemeente afgesproken resultaat te behalen. In verband met de voortgang van het gehele proces werd die dag het door Solace opgesteld 'ondersteuningsplan leefbaar huis' door mijn man voor gezien getekend.

Vervolgens belde de zorgmanager van Solace ons op 7 mei en 13 mei 2015 weer op met de mededeling dat ze in verband met feest- en verlofdagen bij de gemeente niemand had kunnen spreken.

Op 21 mei 2015 belde ze nogmaals en vertelde dat van gemeentelijke zijde was gezegd dat het besluit, waartegen bezwaar was gemaakt, een goed besluit was. Aan dit besluit of de regeling werd mede in het belang van de bezwaarprocedure dan ook niets gewijzigd. Hierop vertelde de zorgmanager dat ze gelet op dit antwoord met haar rug tegen de muur stond en niets extra kon doen. Wel was Solace intussen op basis van haar ondersteuningsplan 2:30 uur huishoudelijke ondersteuning per week gaan leveren.

Op 2 juni 2015 ontving ik een brief van de gemeente, waarin werd aangegeven dat zij bij de zorgaanbieder informatie had opgevraagd over de stand van zaken en dat de ontvangen informatie was verwoord in een bijgevoegde rapportage en gespreksnotitie.

In de rapportage stond dat Solace op 1 mei per mail had teruggekoppeld dat:

- het schema van Solace met normtijden voor diverse huishoudelijke werkzaamheden alleen bestemd was voor de hulp en per ongeluk was blijven liggen;
- het HO plan nog niet was getekend, omdat mijn man dat niet wilde;
- de nieuwe werkwijze werd toegepast en door Solace het resultaat werd behaald;
- de zorgmanager van Solace continu telefonisch in gesprek was gebleven en had gevraagd "alles eerst eens aan te zien" en daarna in gesprek te gaan om de problemen te concretiseren, maar dat mijn man het daar niet mee eens was, hij wilde zijn oude uren behouden;
- cliënt ook niet wilde bijkopen.

Verder had de zorgmanager op een later tijdstip aangegeven dat zij pas op woensdag 6 mei 2015 bij mij thuis een gesprek had gehad, omdat mijn man dit gesprek niet eerder wilde.

Tot slot was zowel in de gespreksnotitie en de rapportage te lezen dat de Solace zorgmanager op 20 mei 2015 had aangegeven dat er een ondersteuningsplan was gemaakt, dit plan onder protest was getekend, Solace 2:30 uur huishoudelijke ondersteuning per week leverde en ik 1 uur had bijgekocht. Dat er geen wijzigingen/aanvullingen in het beleid waren, omdat de bezwaarprocedure nog liep en de gemeente ervanuit ging dat het afgesproken resultaat werd bereikt. Solace zou volgens de resultaatfinanciering het ondersteuningsplan gaan vormgeven.

Voor mijn gevoel was de inhoud van de rapportage tendentiekus en volgens mij niet geschreven om te komen tot een oplossing, maar eerder tot het verdedigen van een ingenomen positie. Hierop heb ik per brief van 10 juni 2015 aangegeven dat ik een aantal zaken duidelijk anders had ervaren, namelijk dat:

- het schema van Solace met normtijden voor diverse huishoudelijke werkzaamheden niet per ongeluk was blijven liggen, maar desgevraagd van de hulp was gekregen;
- het HO plan niet werd getekend, omdat dit formulier zonder enig voorafgaand overleg of onderzoek was opgesteld.
- Solace voor het behalen van het resultaat volgens de zorgmanager zeker nog 60 extra uren nodig had, die ze mij als HHT-uren wou laten inkopen. Zij stelde dat in het geval Solace voor deze uren moest opdraaien, ze de tent wel kon sluiten;
- Dat ik en mijn man wel degelijk de situatie aanzagen, de problemen concretiseerden en actief in gesprek gingen met de zorgaanbieder. De zorgaanbieder gaf echter voortdurende aan geen budget te hebben om het resultaat te behalen.
- Dat ik helemaal niet mijn oude uren wou behouden, maar dat ik thans dacht in het door de gemeente met de zorgaanbieder afgesproken resultaat, 'een leefbaar huis'. Het was de zorgaanbieder die dit resultaat terugbracht naar kwantificeerbare handelingen en normtijden, die passen binnen haar budgetruimte, of probeerde cliënten te bewegen tot extra inkoop, of de term 'een leefbaar huis' arbitrair maakte.

Verder bleef het van gemeentewege stil en ook hoorden mijn man en ik niets van de vertegenwoordigers van de gemeente, die na afloop van de hoorzitting hadden toegezegd contact op te nemen om te proberen een oplossing te vinden. Daarom heeft mijn man verschillende keren zelf contact opgenomen met het gemeentelijk zorgloket en aangegeven dat Solace ook met 2:30 uur huishoudelijke ondersteuning per week het resultaat niet behaalde. Daar kreeg hij echter telkens te horen dat Solace in de richting van de gemeente had aangegeven, dat het resultaat werd behaald en dat ik maar een schriftelijke klacht moest indienen bij Solace. Van een van deze gesprekken kreeg mijn man op 18 juni 2015 een gespreksverslag toegezonden. Omdat deze mail volgens hem geen correcte weergave was van het besprokene

heeft hij dit op meerdere punten gecorrigeerd c.q. aangevuld en vervolgens met een begeleidende mail op 21 juni naar de gemeente gestuurd.

Op 14 juli 2015 had mijn man een gesprek met wethouder , omdat het besluit van de commissie uitbleef, terwijl de wettelijke termijn hiervoor feitelijk al op 25 mei 2015 was geëindigd. Daar heeft hij in eerste instantie gesproken over het besluit, de gevolgen van dit besluit, het ingediende bezwaar en het uitblijven van de beslissing op bezwaar. De wethouder vertelde hierop dat het advies van de bezwarencommissie bij de voorzitter lag, maar dat deze op vakantie was. Omdat gaandeweg alle structuur in ons huishouden afbrokkelde en mijn man zich meer en meer overbelast voelde heeft hij vervolgens de wethouder gewezen op een mogelijke toepassing van de hardheidsclausule. De wethouder gaf echter aan dat hij niet bekend was met een dergelijke clausule. Voor eventuele ondersteuning verwees de wethouder mijn man naar de Stichting Vrijwillige Thuiszorg en adviseerde hem hiervan gebruik te maken.

Naar aanleiding van het gesprek met de wethouder heeft mijn man op 1 augustus 2015 per mail contact opgenomen met de Stichting Vrijwillige Thuiszorg Overijssel. Na een korte uitleg heeft hij zijn concrete hulpvraag aan hen gericht. Hij heeft dan ook geschreven dat hij op zoek was naar inzet ter vervanging van de ontbrekende uren huishoudelijke hulp. Op 6 augustus 2015 ontving hij antwoord op mijn verzoek. Hem werd medegedeeld dat de Stichting Vrijwillige Thuiszorg geen huishoudelijke hulp biedt, omdat dit geen vrijwilligerswerk is.

Toen begin augustus 2015 er nog geen besluit was van de commissie heeft mijn man per brief van 3 augustus 2015 bij het college bezwaar gemaakt en een klacht ingediend in verband met het uitblijven van de beslissing op mijn bezwaarschrift. Daarnaast heeft hij de gemeente in gebreke gesteld. Vervolgens ontving ik per brief van 4 augustus 2015 de beslissing op bezwaar. Tot mijn verbazing las ik dat de commissie had geadviseerd mijn bezwaarschrift onder aanpassing van de motivering, ongegrond te verklaren. Daarbij stelde ik vast dat bij deze beslissing de motivering alsmede de schriftelijke verslaglegging van de hoorzitting ontbrak. In verband hiermee heeft mijn man op 5 augustus 2015 opnieuw een brief gestuurd naar het college, waarin hij aangaf te persisteren in het eerder ingediende bezwaar- en klachtschrift. Hij verzocht om een volledig besluit met een deugdelijke motivering en schriftelijke verslaglegging van de hoorzitting. Vervolgens ontving ik op 11 augustus 2015 deze stukken.

In antwoord op mijn klacht erkende de gemeente per brief van 27 augustus 2015 dat de beslissing langer had geduurd dan de wettelijke beslistermijn, maar naast de door wethouder aangegeven reden, dat dit kwam door de vakantie van de commissievoorzitter, kwamen er nog via diverse kanalen drie verschillende redenen bij, namelijk:

- Ik zou tijdens de hoorzitting van 23 april 2015 hebben ingestemd met het opschorten van de termijn (3 weken).
- Er was verzuimd tijdig een verdagingsbericht te sturen, waarbij er geen duidelijke reden voor de termijnoverschrijding was aan te wijzen.
- De oorzaak van deze lange beslistermijn was gelegen in het grote aantal ingediende bezwaarschriften tegen de besluiten op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015.

Nadat ik het volledige commissiebesluit had ontvangen heeft mijn advocaat een beroepschrift tegen het Wmo-besluit ingediend. Hierop brak een lange periode van afwachten aan.

Op maandag 7 december 2015 heeft mijn man een bijeenkomst bezocht van De Wmo-raad Hellendoorn, die in haar vergadering de uitkomsten van haar onderzoek naar het verloop van de keukentafelgesprekken presenteerde. Het onderzoek, waaraan ook mijn man had meegedaan, vond plaats tussen 1 januari en 31 juli 2015. Bij de presentatie waren diverse maatschappelijk organisaties aanwezig, zoals verschillende ouderenbonden, de vrijwillige thuiszorg en medewerkers van thuiszorgorganisaties. Ook waren enkele andere belangstellenden aanwezig, zoals geïnterviewde belanghebbenden en politieke vertegenwoordigers.

Opvallend was dat er slechts onderzoek was gedaan naar het proces van het keukentafelgesprek en niet naar het product dat het gesprek moet opleveren, namelijk maatwerk. Toch ging het al snel over het maatwerk. Uit reacties van de aanwezigen bleek dat de Raad van de gemeente Hellendoorn, in het kader van de nieuwe Wmo 2015, begin 2014 al direct heeft gekozen voor uniforme maatwerkvergoeding in de vorm van 2 uur huishoudelijke hulp. Daarmee was maatwerk een uniform keurslijf van 2 uur geworden. Vervolgens werd met de zorgaanbieders een bedrag afgesproken wat recht moet doen aan 2 uur huishoudelijke hulp, hetgeen ook in de contracten is terug te vinden. De meeste zorgaanbieders leverden deze 2 uur, maar een aanwezige medewerker van TSN vertelde dat TSN voor dit afgesproken bedrag slechts 1,5 uur huishoudelijke hulp leverde.

Een vertegenwoordiger van de ouderenbond vertelde dat hij van meet af aan bij de invoering van de Wmo 2015 betrokken was geweest, maar dat hij achteraf moest concluderen dat de gemeente Hellendoorn alles slechts voor de

bühne had geregeld. Hij noemde de keukentafelgesprekken een schijnvertoning, hetgeen door veel aanwezigen werd onderkend. Men vond dat het gemeentelijk Wmo-proces niet meer was dan volksverlakkerij.

Vanuit de Wmo-raad werd tevens verteld dat de Hellendoornse Raad had ingestemd met het voorstel het nieuwe Wmo-beleid pas in 2017 te evalueren. Men vroeg zich af of hiermee de Raad zichzelf, alsmede andere belanghebbenden, niet buitenspel had gezet. Desondanks werd gehoopt met het onderzoeksrapport enige beweging in het beleid te kunnen krijgen.

Begin juni 2016 ontving mijn advocaat een brief van 3 juni 2016 van de Rechtbank Overijssel met als bijlage de nadere gedingstukken. Via deze brief werden wij uitgenodigd voor de zitting op maandag 27 juni 2016. Uit de gedingstukken bleek dat de gemeente per brief van 1 juni 2016 om uitstel had gevraagd. Zij waren in verband met de uitspraken van de Centrale Raad van Beroep van 18 mei 2016 tot de voorlopige conclusie gekomen dat hun beleid waarschijnlijk moest worden aangepast. Dit verzoek werd echter afgewezen, omdat volgens de rechtbank de Centrale Raad van Beroep in de uitspraken van 18 mei 2016 duidelijke lijnen had uitgezet. Derhalve zag de rechtbank geen aanleiding de zaak aan te houden in afwachting van het door de gemeente aangekondigde nog te vormen beleid.

Medio juni 2016 ontving mijn advocaat een brief van 14 juni 2016 van de Rechtbank Overijssel met als bijlage de gedingstukken van de gemeente Hellendoorn. In deze stukken was door de gemeente aangegeven dat zij in verband met een drietal uitspraken d.d.18 mei 2016 van de Centrale Raad van Beroep met betrekking tot de huishoudelijke ondersteuning, zich ervan bewust waren dat hun besluit van 4 augustus 2015, waartegen het beroep zich richtte, geen stand kon houden. Volgens de gemeente was echter op dit moment nog niet duidelijk hoe zij haar beleid ging vormgeven. Daarbij werd opgemerkt dat de oude indicatie in uren mogelijk niet juist was, gezien de termijn die verstreken was sinds deze indicatiestelling. Een opmerkelijke bewering, omdat deze indicatiestelling was toegekend tot 30 april 2018. Bovendien stond volgens de gemeente in de nieuwe Wmo per 1 januari 2015, niet langer de compensatieplicht centraal, maar het leveren van een passende bijdrage aan de zelfredzaamheid en participatie, rekening houdend met de eigen kracht en het sociale netwerk. De gemeente verzocht daarom het beroepschrift gegrond te verklaren, waarna zij bij de nieuw te nemen beslissing op bezwaar rekening zou houden met het binnenkort te ontwikkelen beleid. Met andere woorden, de gemeente verzocht door te mogen gaan met haar kortingsregeling totdat er nieuw beleid was ontwikkeld, die dan met terugwerkende kracht zou worden toegepast.

Tijdens de zitting op maandag 27 juni 2016 werd door mijn advocaat aangegeven dat er uiteraard geen sprake kon zijn van een nieuwe beslissing op bezwaar, waarin met terugwerkende kracht nieuw te ontwikkelen beleid zal worden toegepast. Immers mijn aanspraken die zijn toegekend onder de oude Wmo (6 uur per week hulp bij het huishouden categorie 1) dienen te blijven gelden totdat nieuw beleid van kracht is dat in overeenstemming is met de genoemde jurisprudentie. Desgevraagd werd door de gemachtigde van de gemeente aan de rechter aangegeven dat dit volgens haar ook voor de hand lag.

Verder gaf mijn advocaat aan dat zonneklaar blijkt dat het financiële kader het uitgangspunt is geweest voor het beleid van de gemeente met betrekking tot hulp bij het huishouden in 2015 en dat daarmee vast stond dat geen deugdelijk onderzoek door de gemeente is verricht en geen objectief en onafhankelijk onderzoek naar de tijd die nodig is voor een schoon en leefbaar huis. Daarnaast is mij geen afgestemde maatwerkvoorziening aangeboden.

Net zoals de gemeente gaf ook mijn advocaat aan dat kijkend naar de uitspraken van de Centrale Raad het bestreden besluit niet in stand kon blijven. Mijn advocaat verzocht de rechtbank dan ook het beroep gegrond te verklaren en te bepalen dat de gemeente de huishoudelijke hulp 1, zoals deze bij besluit van 7 juni 2013 tot en met 30 april 2018 aan mij was toegekend, diende voort te zetten. Tot slot werd aangegeven dat ik aanspraak maakte op vergoeding van de door mij geleden schade. Hiertoe werd een onkostenoverzicht aan de rechtbank verstrekt.

Op 25 juli 2016 werd door de rechtbank als volgt beslist.

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op een nieuw besluit op het bezwaar te nemen met inachtneming van de uitspraak;
- schorst het primaire besluit en bepaalt dat eiseres met ingang van de dag na verzending van de uitspraak aanspraak heeft op huishoudelijke ondersteuning voor zes uur per week;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af;
- veroordeelt verweerder de in de proceskosten ad € 992,-;
- draagt verweerder op eiseres het betaalde griffierecht ad € 45,- te vergoeden.

De Wmo is de wettelijke regeling op basis waarvan gemeenten kwetsbare burgers moeten compenseren. Uit het voorgaande blijkt echter dat de gemeente Hellendoorn met het genomen besluit niet compenseerde maar onevenredig gedupeerde. Zo leverde het bestreden besluit voor vele betrokkenen aanzienlijke schade op, waarbij lang niet alle gedupeerden in staat waren verweer te voeren. Daarbij komt dat het veelal onmogelijk is de schade goed in beeld te brengen, laat staan te verhalen. Zo is bijvoorbeeld door mijn ziekte, voor mijn man en mij, tijd een zeer kostbaar begrip geworden. Echter noodgedwongen moesten wij ongeveer 140 uur van onze kostbare tijd stoppen in het procederen en ageren tegen met gemeenschapsgeld betaalde professionals. Daarnaast moesten wij zowel fysiek en financieel alle zeilen bijzetten om ons huis schoon en leefbaar te houden. Zo hebben wij binnen onze financiële ruimte 63 extra HHT-uren ingekocht. Desondanks werden wij in totaal toch nog 169,5 uren gekort ten opzichte van de oude regeling. Mijn man heeft dan ook alle mogelijke tijd beschikbaar gemaakt voor het doen van huishoudelijke taken. Hij maakte deze tijd vrij door bijvoorbeeld minder vaak te gaan tennissen en andere vrijetijdsbesteding te minimaliseren of af te zeggen. Ook ging hij minder onderhoud doen aan het huis en de tuin en kwamen zijn mantelzorgtaken aan zijn dementerende vader behoorlijk onder druk te staan.

Alles bij elkaar zijn mijn man en ik behoorlijk gedupeerd door de keuze en de uitvoering van het gemeentelijk Wmo-beleid. Een beleid waarbij van meet af aan het financiële kader het uitgangspunt is geweest en niet het resultaat. (Overigens is mij tot op heden onduidelijk wat objectief moet worden verstaan onder 'het resultaat' en waarop een en ander is gebaseerd.) Dit maakte dat alle ambtelijke handelingen die voortvloeiden uit wettelijke bepalingen niet meer waren dan schijnvertoningen, waarbij wij middels bewust handelen werden neergezet als niet goedwillende cliënten, vervolgens van het kastje naar de muur werden gestuurd en uiteindelijk in een spagaat kwamen te staan tussen de belangen van de gemeente en de zorgaanbieder. Een beleid en handelen waarvoor u hebt gekozen verantwoordelijk te willen zijn.

Nu de rechtbank het gemeentelijk Wmo-beleid heeft afgeschoten ligt het voor de hand dat de gedupeerden schadeloos worden gesteld. Te meer nu duidelijk is dat dit gevoerde beleid ten onrechte heeft gezorgd voor een overschot op de Wmo-begroting. Ik ga er van uit dat u zich hiervoor gaat inzetten.

Verder is mij duidelijk dat de gemeente met nieuw beleid en een nieuw besluit gaat komen. Dat dit om meer visie vraagt dan het uitsluitend nastreven van een scherpe aanbesteding mag u inmiddels duidelijk zijn. Immers, de zorgaanbieders zullen het resultaat altijd weer terugbrengen naar kwantificeerbare handelingen en normtijden die passen binnen de budgetruimte.

In de nieuwe Wmo staat dat gemeenten aandacht moeten besteden aan de manier waarop mantelzorgers en vrijwilligers ondersteund worden. Via deze weg doe ik een dringend beroep op u te zorgen dat deze keer in uw beleid recht wordt gedaan aan de kwetsbare positie van de zorgvrager en diens mantelzorger, opdat wij niet opnieuw worden gedupeerd door een ondeugdelijk besluit.

Hoogachtend,

Een kopie van deze brief is gestuurd aan:

- College van Burgemeester en Wethouders
- De Wmo-raad Hellendoorn